

О. ХЕНРИ

НЕКА ПРЕМЕЛЯ ПУЛСА ВИ

Превод от английски: Людмила Левкова, 1997

chitanka.info

И ТАКА, АЗ ОТИДОХ НА ЛЕКАР.

— Откога не сте поемали алкохол в организма си? — попита ме той.

Аз извърнах глава и възкликнах:

— О, доста отдавна.

Той беше млад лекар, някъде между двадесет и четиридесет годишен. Носеше светлолилави чорапи, но изглеждаше като Наполеон. Хареса ми невъобразимо.

— И така — каза той, — смятам да ви покажа ефекта от алкохола върху кръвообращението ви. — „Обращение“, така мисля, че каза, въпреки че не беше изключено да е било и „Обявление“.

Той разголи лявата ми ръка до лакътя, извади бутилка уиски и ми даде едно питие, след което започна още повече да ми изглежда като Наполеон, а пък аз започнах още повече да го харесвам.

След това стегна около бицепса ми гумиран маншет, улови пулса ми с върха на пръстите си и започна да стиска една гумена топка, свързана с апарат на стойка, който изглеждаше като термометър. Живакът подскачаше нагоре-надолу без видимо да спира някъде; но лекарят ми каза, че е регистрирал двеста трийсет и седем на сто шейсет и пет или някаква подобна цифра.

— Ето — каза той, — сега виждате какво причинява алкохолът на кръвното налягане.

— Великолепно — отвърнах аз, — но считате ли този тест за достатъчно показателен? Правите ми един и после... „Я да опитаме на другата ръка“. А, не!

В следващия миг той сграбчи ръката ми. Аз реших, че съм обречен и докторът вече се сбогува с мен. Но се оказа, че иска само да забие една игла във връхчето на пръста ми и да сравни червената капка с няколко чипа за покер от по петдесет цента, които бе прикрепил на едно картонче.

— Това е изследване за хемоглобина — обясни той. — Цветът на кръвта ви не е хубав.

— Ами — казах аз, — знам, че трябва да бъде син, но това е страна на мелези. Част от прадедите ми са били благородници, само че прекалено са се сблизили с някои хора от остров Нантъкит^[1], тъй че...

— Имам предвид — поясни докторът, — че нюансът на червеното е твърде светъл.

— О — възкликнах аз, — това е въпрос на сходство, а не на партии.

След това лекарят стовари един здрав юмрук в областта на гърдния ми кош. Когато го стори, не бях в състояние да кажа на кого ми напомни най-много — на Наполеон, на Батлинг или на лорд Нелсън. После придоби сериозен вид и със съжаление заяви, че плътта е наследница на ред заболявания... повечето от които завършваха на „ит“, а аз незабавно му платих петнадесет долара предплата.

— Задължително ли е някои от тях да са фатални? — попитах аз. Считах, че проблемът, който ме засягаше пряко, оправдаваше известна проява на интерес.

— Всички до една — отвърна той жизнерадостно. — Но тяхното развитие може да се ограничи. С грижа и правилно дългосрочно лечение можете да доживеете до осемдесет и пет или даже до деветдесетгодишна възраст.

Започнах да си мисля за сметката, която трябваше да му платя.

— Осемдесет и пет ми стигат, убеден съм — бе моят коментар. Платих му още десет долара предплата.

— Първото, което трябва да направите — каза той с възобновено въодушевление, — е да намерите санаториум, където престоят известно време ще ви осигури пълен отдих и ще се отрази благоприятно на нервите ви. Аз самият ще дойда с вас и ще ви избира нещо подходящо.

И така, той ме отведе в някаква психиатрия в Катскилс. Въпросното заведение се намираше на едно голо възвишение, посещавано единствено от непостоянни посетители. Наоколо се виждаха само камънаци, тук-таме покрити със сняг отрязъци и рехави борове. Главният лекар — млад човек — бе изключително стговорчив. Даде ми стимулант без изобщо да посяга към апарата за кръвно. Беше време за летен обяд и ние бяхме поканени да се присъединим към присъстващите. В трапезарията имаше към двайсетина пациенти, насядали около малки маси. Младият лекар пристигна на нашата маса и рече:

— При нас е обичай гостите да не се считат за пациенти, а просто за уморени дами и господа, които са дошли на отдих. Каквито и леки заболявания да имат, те никога не ги споменават в разговор.

Моят лекар извика високо на една сервитьорка да донесе малко фосфоглицерат от варна каша, хляб за кучета, палачинки със сода и бром и чай от *pux vomica*^[2] за моята трапеза. А после се разнесе някакъв звук, наподобяващ внезапна буря, засвирила между боровете. Получаваше се от това, че всички гости в помещението шептяха високо: „Неврастения!“ с изключение на един човек с голям нос, когото аз съвсем ясно чух да произнася: „Хроничен алкохолизъм“. Надявам се да го видя отново. Главният лекар се обърна и се отдалечи.

Около час след обяда той ни отведе в работилницата, намираща се на петдесетина ярда от къщата. Там гостите се ръководеха от стажанта на главния лекар и негов помощник — огромен на ръст здравеняк със син пуловер. Беше толкова висок, че аз не бях сигурен дали има лице; но една компания за опаковки би била доволна от ръцете му.

— Тук — каза главният лекар, — нашите гости намират отдих от минали умствени тревоги, посвещавайки се на физически труд — противодействие, на практика.

Имаше стругове, дърводелски принадлежности, инструменти за моделиране с глина, чекръци, станове, тъпани, увеличителни апарати за снимки, ковашки пещи и всичко, което очевидно би могло да представлява интерес за платежоспособните гости-лунатици на един първокласен санаториум.

— Дамата, която прави питки от кал в ъгъла — прошепна главният лекар, — е не някоя друга, а самата Лула Лулингтън, авторката на романа „Защо любовта обича“. В момента тя просто се опитва да освободи съзнанието си от напрежението, натрупано докато го е писала. Бях виждал книгата.

— А защо не се разтовари, като напише друг роман? — попитах аз.

Както виждате, не бях стигнал толкова далеч, колкото те си мислеха.

— Господинът, който налива вода през фунията — продължи главният лекар, — е борсов посредник от Уол Стрийт, получил нервен срив от претоварване.

Закопчах си сакото.

Другите, както изтъкна той, бяха архитекти, които си играеха с Ноеви ковчези, министри, погълнати от Дарвиновата „Теория на

еволюцията“, адвокати, които режеха дърва с трион, и уморени светски дами, които говореха за Ибсен на стажанта със синия пуловер. Сред тях имаше и един невротичен милионер, който лежеше заспал на пода, както и един изтъкнат художник, който рисуваше малък червен вагон около помещението.

— Вие изглеждате доста силен — каза ми главният лекар.

— Мисля, че най-добрата умствена почивка за вас ще бъде да хвърляте малки кръгли камъни по планинския склон и после да ги качвате обратно.

Бях изминал стотина ярда, когато моят лекар ме настигна.

— Какво става? — попита той.

— Става това — отвърнах аз, — че няма аероплани на разположение. По тази причина възнамерявам весело и бързичко да изтичам до онази гара и да хвана първия експрес с битуминозни въглища към града.

— Е — каза лекарят, — може би сте прав. Това място не изглежда особено подходящо за вас. Но да знаете, че имате нужда от почивка — от пълна почивка и движение.

Същата нощ отидох на хотел в града и казах на администратора:

— Имам нужда от пълна почивка и движение. Можете ли да ми дадете стая с едно от онези високи сгъваеми легла и няколко пикола, които да го спускат и вдигат на смени, докато аз си почивам?

Служителят изтри някакво петънце от нокътя си и погледна встрани към един висок мъж с бяла шапка, който седеше във фойето. Този човек се приближи и ме попита учтиво дали съм виждал храстите при западния вход. И понеже отговорът ми беше отрицателен, той ми ги показа, след което ме огледа от глава до пети.

— Мислех, че ги знаете — отбеляза той любезно, — но смятам, че сте добре. Препоръчвам ви да отидете на преглед, старче.

Седмица по-късно моят лекар отново ми измери кръвното налягане без предварителен стимулант. Сега вече не ми приличаше чак толкова на Наполеон. А и чорапите му бяха в нюанс, който не ми допаднаше особено.

— Онова, което ви е необходимо — реши той, — е морски въздух и подходяща компания.

— Дали някоя русалка... — започнах аз, но той навлече своя професионален маниер.

— Аз лично — каза той, — ще ви заведе до хотел „Бонеър“ срещу крайбрежието на Лонг Айланд и ще се погрижа да влезете в добра форма. Това е тих курорт с удобства, където скоро ще се възстановите напълно.

„Бонеър“ се оказа модерен хотел с деветстотин стаи на един остров срещу главния бряг. Всички, които се явяваха без официално облекло за вечеря, биваха набутвани в странична трапезария и им се поднасяше само водна костенурка и шампанско по общо меню. Заливът бе любимо място за богати яхтсмени. В деня на нашето пристигане там пусна котва „Корсар“. Видях господин Морган да стои на палубата, да похапва сандвич със сирене и да се визира с копнеж в хотела. И все пак това бе много нескъпо място. Никой не можеше да си позволи да плати цените им. Затова, когато човек си тръгваше, той просто зарязваше багажа си, открадваше някой скиф посред нощ и под прикритието на мрака се понасяше към сушата.

След като бях стоял там един ден, аз получих купче телеграфни бланки с монограм от служителя на регистратурата и започнах да пращам телеграми на всички мои приятели за заем, който щеше да ми позволи да се измъкна от това местенце. Двамата с моя лекар изиграхме една игра на крокет върху игрището за голф, после си легнахме и заспахме на моравата.

Когато се върнахме в града, изглежда внезапна идея осени моя доктор.

— Как се чувствате, впрочем?

— До голяма степен освободен — отвърнах аз.

Един консултиращ лекар е нещо съвсем различно. Той не е съвсем сигурен дали ще му бъде платено и тази несигурност ви обезпечава или максимална загриженост, или абсолютно небрежно отношение. Моят лекар ме заведе при такъв консултант, който не позна и ми посвети цялото си внимание. Хареса ми безкрайно. Първо ми даде няколко упражнения за проверка на координацията.

— Имате ли болки в тила? — попита.

Отвърнах му, че нямам.

— Затворете очи — нареди той, — съберете стъпала и отскачете колкото можете по-назад.

Бях добър в скоковете назад със затворени очи, тъй че се подчиних. Главата ми се блъсна в ръба на вратата за банята, която беше

оставена отворена и бе само на три стъпки от нас. Лекарят изрази искреното си съжаление. Той беше пренебрегнал факта, че вратата е отворена. Затвори я.

— Сега си докоснете носа с десния показалец — каза той.

— Къде е той? — попитах аз.

— На лицето ви — отвърна той.

— Имам предвид десния ми показалец — поясних аз.

— О, извинете — отвърна той. Отново отвори вратата на банята и аз имах възможността да си измъкна пръста от процепа. След като изпълних чудния „Дигитоназален“ подвиг заявих:

— Нямам желание да ви заблуждавам по отношение на симптомите, докторе... Наистина имам нещо като болка в тила.

Без да обръща внимание на признаците той внимателно прислуша сърцето ми с най-новата нашумяла слухова тръба с прорез за монети. Почувствах се като епическа народна песен.

— А сега — каза той, — препускайте като кон около пет минути из стаята.

Предложих най-добрата имитация, според възможностите си естествено, на дисквалифициран Першерон^[3], известен от Мадисън Скуеър Гардън. След това, без да пусна нито пени, той отново прислуша гърдите ми.

— В нашия род нямаме шап, докторе — казах аз.

Консултирацията лекар държеше показалеца си на три инча от носа ми.

— Гледайте пръста ми — нареди той.

— Някога опитвали ли сте „Пеърс“ — започнах аз, но той енергично продължи прегледа си.

— Сега погледнете отвъд залива. В моя пръст, отвъд залива. В пръста ми. Отвъд залива. Отвъд залива. В пръста ми. Отвъд залива.

И това в продължение на близо три минути. След това ми обясни, че ме подлагал на тест за дейността на мозъка. Стори ми се лесен. Нито веднъж не обърках пръста му със залива. Обзалагам се, че ако се беше изразил по следния начин: „Съсредоточете погледа си, както се полага, в посока навън... или по подобен начин... в посока към хоризонта, подпрян, тъй да се каже на прилежащия нему малък залив“, след което: „А сега обратно... или по-скоро, в известен

смисъл... откъснете вниманието си и го насочете към моя вдигнат пръст“, и самият Хенри Джеймс можеше да се справи с теста.

След като ме попита дали някога съм имал прачичо с изкривяване на гръбначния стълб или братовчед с отекли глезени, двамата лекари се оттеглиха в банята и седнаха на ръба на ваната, за да обменят мнения. Аз изядох една ябълка и се взрях първо в пръста си и после през залива към другия бряг. Докторите излязоха със сериозно изражение. Нещо повече — те изглеждаха като надгробни камъни. Съставиха ми списък на диетичните храни, към които трябваше да се придържам. Той съдържащо всичко, за което някога бях чувал, че става за ядене, с изключение на охлюви. Никога не ям охлюви, освен ако някой не ме полази и не ме ухапе.

— Трябва стриктно да следвате тази диета — нареди лекарят.

— Ще я следвам цяла миля, стига да мога да получа и една десета от онова, което е написано вътре — отвърнах аз.

— Следващото по важност — продължиха те, — е въздухът на открито и движението. А, ето ви и една рецепта, която ще ви се отрази изключително благотворно.

После всеки от нас взе по нещо. Те си взеха шапките, а аз си хванах пътя.

Отидох при един аптекар и му показах рецептата.

— Ще струва 2.87 долара за шишенце от една унция^[4] — каза той.

— Ще ми услужите ли с парче от вашия канап? — попитах аз.

Направих дупка в рецептата, прекарах канапа през нея, завързах го на врата си и я скрих в пазвата си. Всички ние робуваме на своите малки суеверия, а моите се изчерпват с вярата в амулетите.

Разбира се, нямаше ми нищо, но бях много болен. Не можех да работя, да спя, да ям и дори да се движа. Единственият начин да изтръгна малко съчувствие бе да мина без бръснене четири дни. Но дори и тогава щеше да се намери някой да каже: „Старче, изглеждаш в отлично здраве. Да си ходил на излет нагоре сред горите на Мейн?“

После изведнъж си спомних, че трябва да дишам чист въздух и да се движа. Тъй че се спуснах на юг и отидох у Джон. Джон ми е близък роднина по решение на един свещеник, застанал с малка книга в ръце наред купол от хризантеми, докато сто хиляди души гледат. Джон имаше къща в провинцията на седем мили от Пайнвил. Тя се

намираше на високо, на върха на Блу Ридж — положение твърде извисено, за да бъде въввлечена във въпросния спор. Джон е слюда, която е по-ценна и чиста от златото.

Той ме посрещна в Пайнвил и ние взехме трамвая до дома му, представляващ голяма самотна постройка на хълм, заобиколен от стотици планини. Слязохме на малката му частна гаричка, където семейството на Джон и Амарилис^[5] ни посрещнаха и поздравиха с добре дошли. Амарилис ме погледна леко разтревожено.

Един заек пристигна, подскачайки през хълма между нас и къщата. Аз пуснах куфара си на земята и хукнах след него. Тичах като обезумял двайсетина ярда, но той внезапно се скри от погледа ми и тогава аз седнах на тревата и заплаках безутешно.

— Вече не мога да хващам зайци — ридаех. — Няма вече никаква полза от мен на този свят. Все едно че съм мъртъв!

— О, какво има... какво се е случило, братко Джон? — чух да пита Амарилис.

— Нервите му са малко обтегнати — отвърна брат Джон по своя благ начин. — Не се тревожи. Изправи се, преследвачо на зайци, и ела в къщата преди курабийките да са изстинали.

Беше почти здрач и планините благородно се приближиха до описанията на госпожа Мърфри за тях.

Скоро след вечеря обявих, че по мое мнение мога да спя в продължение на година-две, включително и през всички официални празници. Тъй че бях отведен в една стая, голяма и хладна като цветна градина, където имаше легло, широко колкото морава. Скоро останалата челяд на къщата се оттегли и плащът на безмълвието ни обгърна.

От години не бях чувал звука на тишината. Тя бе съвършена. Надигнах се на лакът и се заслушах. Заспи! Помислих си, че само ако мога да чуя как премигва някоя звездичка или как стрък трева остри своите ръбчета, ще съумея да се успокоя и да постигна покой. Стори ми се веднъж, че чух звук като от платно на лодка, което се ветрее на нежния бриз, но реших, че е просто кабърче в килима. Все пак продължих да се вслушвам.

Внезапно някаква окъсняла птичка кацна на перваза на прозореца и с глас, който безспорно считаше за сънен, започна да издава звука, превеждан по принцип като „Пию!“

Аз подскочих във въздуха.

— Ей, какво става там долу? — извика Джон от стаята си, която се намираше точно над моята.

— О, нищо — отвърнах аз, — освен че случайно си блъснах главата в тавана.

На следното утро излязох на портата и отправих поглед към планините. В полезрението ми попаднаха четиридесет и седем. Потръпнах, влязох в огромната всекидневна на къщата, избрах си „Семейна медицинска практика“ на Панкоуст от една библиотека и се зачетох. Джон пристигна, взе ми книгата и ме изведе навън. Той имаше ферма от близо триста акра^[6] с обичайните подробности като хамбари, мулета, селяни и брани с три счупени предни зъба. Бях виждал такива неща в детството си и сърцето ми се сви.

Тогава Джон заговори за люцерна и аз веднага се разведрих отново.

— О, да — казах, — тя не беше ли в хора на... чакай да видим...

— Зелена на цвят — поясни Джон, — нежна и крехка и се изорава след първия сезон.

— Знам — обадох се аз, — и тревата расте отгоре ѝ.

— Точно така — каза Джон. — Все пак имаш някаква представа от земеделие.

— Поназнайвам нещичко и за някои земеделци — казах аз, — които със сигурност коса умела някой ден ще покоси.

По обратния път към къщата на пътеката пред нас застана красиво и непознато същество. Аз спрях и безкрайно омаян вперих поглед в него. Джон чакаше търпеливо и си пушеше цигарата. Той е съвременен фермер. След десет минути ми каза:

— Цял ден ли смяташ да стоиш там и да зяпаш онова пиле? Закуската сигурно е готова.

— Пиле ли? — попитах аз.

— Бяла орпингтонска кокошка, ако държиш да бъда съвсем точен.

— Бяла орпингтонска кокошка? — повторих аз с голям интерес.

Домашната птица бавно се отдалечи с грациозно достойнство и аз я последвах като дете — Вълшебния свирач. Джон ми отпусна още пет минути, после ме хвана за ръкава и ме отведе на закуска.

След като постоях там една седмица, взех да ставам все по-тревожен. Спях и се хранех добре и всъщност започвах да се наслаждавам на живота. За човек в моето окаяно положение това беше абсурдно. Затова се промъкнах тайно до трамвайната спирка, взех трамвая за Пайнвил и отидох на преглед при един от най-добрите лекари в града. Вече се бях научил и знаех съвсем точно какво да правя, когато се нуждаех от медицинско лечение. Окачих си шапката на облегалката на един стол и казах припряно:

— Докторе, имам цироза на сърцето, уплътнени артерии, неврастения, неврит, остри смущения в храносмилането и подобрене. Решил съм да спазвам строга диета. Освен това ще взимам хладка вана през нощта и студена сутринта. Ще се стремя да бъда жизнерадостен и да насочвам мисълта си към приятни теми. По отношение на лекарствата възнамерявам да вземам хапчета фосфор три пъти дневно, за предпочитане след храна, както и тоник, съставен от тинктури от тинтява, хининова кора и кардамомово съединение. Във всяка лъжица от това ще добавям тинктура от *pux vomica* — в началото по една капка и всеки ден ще увеличавам с по една, докато достигна максималната доза. Ще използвам капкомер, който може да се осигури на смешна цена във всяка аптека. Довиждане.

Взех си шапката и излязох. След като затворих вратата, си спомних нещо, което бях забравил да кажа. Отворих пак. Докторът не беше помръднал от мястото си, но потръпна нервно, когато ме видя отново.

— Забравих да добавя — казах аз, — че ще си осигуря пълна почивка и движение.

След тази консултация се почувствах много по-добре. Съзнанието ми повторно бе обзето от мисълта, че съм безнадежно болен и това ми доставяше такова задоволство, че за малко отново да изпадна в мрачното си вцепенение. За неврастеника няма нищо по-тревожно от това да почувства, че започва да се подобрява и да става жизнерадостен.

Джон ме проследи с внимателен поглед. След като бях проявил такъв интерес към неговата Бяла орпингтонска кокошка, той направи всичко, което беше по силите му да отвлече мисълта ми и много грижливо започна да заключава курника си през нощта. Постепенно тонизиращият планински въздух, питателната храна и ежедневните

разходки сред хълмовете до такава степен развихриха страданието ми, че аз станах съвсем унил и бях обзет от пълно отчаяние. Чух за някакъв провинциален лекар, който живеел в близката планина. Посетих го и му разказах цялата история. Той беше човек на възраст, със сива брада и ясни сини очи, обкръжени със ситни бръчици. Носеше ръчно ушит костюм от сив памучен плат.

С цел икономия на време сам поставих диагнозата на заболяването си, докоснах нос с десен показалец, чукнах се под капачката на коляното тъй че кракът ми да подритне, прислушах си гърдите, показах си езика и попитах доктора за цената на гробните места в Пайнвил.

Той си запали лулата и ме съзерцава безмълвно близо три минути.

— Братко — каза ми след известно време, — ти си ужасно зле. Има някакъв шанс да се измъкнеш, но е минимален.

— Какво може да ми е? — попитах аз напрегнато. — Гълтах арсеник със злато, пух vomica, правих упражнения, хидротерапевтични бани, осигурих си отдих, вълнения, кодеин и амонячна киселина. Има ли още нещо във фармакопееята^[7], което да не съм пробвал?

— Някъде из тези планини — отвърна лекарят, — расте едно биле... биле с цвят... което ще те излекува. Комай то единствено има силата да го стори. Има го откакто свят светува, но напоследък расте нарядко и трудно се намира. Двамата с теб ще трябва да го дирим. В момента не съм зает с действаща практика. С годините все повече се откъсвам, но ще се заема с твоя случай. Ще трябва да идваш всеки ден след обяд и да ми помагаш да търсим това растение, докато го открием. Градските доктори може и да знаят много за новите постижения на науката, но хабер си нямат от лековете, които Природата носи в дисагите си.

И така, всеки ден двамата с възрастния доктор търсехме животворното растение из хълмовете и долините на Блу Ридж. Заедно се катерехме по склонове, така хлъзгави от напаялите есенни листа, че трябваше да се ловим за всяка клонка и стрък, за да не паднем. Бродехме из дебри и клисури, потънали до гърди в лавър и папрат; мили наред следвахме брега на планински потоци, криволичехме като индианци из гъсталаци от борове — край пътища, реки, по склонове на хълмове и планини все търсехме чудодейното растение.

Както каза възрастният лекар, вероятно вече бе станало твърде рядко и се намираше трудно. Но ние не се отказвахме от нашето дирене. Дни наред се спускахме в долини, изкачвахме височини и прекосяхме плата в търсене на дивното биле. Отраснал в планината, докторът сякаш никога не се уморяваше. А аз често се прибирах вкъщи твърде изтощен да правя каквото и да било, освен да се строполя в леглото и да спя непробудно до сутринта. Така живяхме един месец.

Една вечер, след като се бях върнал от дълъг шест мили преход със стария доктор, двамата с Амарилис излязохме на малка разходка края пътя. Отправихме взор към планините, които се загръщаха в своите пурпурни роби за нощния си отдих.

— Радвам се, че отново си добре — каза тя. — Отначало, когато дойде, ме изплаши. Мислех, че наистина си болен.

— Отново добре! — почти изкрещях аз. — Знаеш ли, че шансът ми за живот е не повече от едно на хиляда?

Амарилис ме погледна изненадано.

— Но как — възкликна тя, — та ти си силен като вол, спиш по десет-дванайсет часа всяка нощ, ядеш като ламя. Какво повече искаш?

— Казах ти — отвърнах аз, — че ако не намерим навреме вълшебното биле, имам предвид растението, което търсим, с мен е свършено. Докторът тъй ми каза.

— Кой доктор?

— Доктор Тейтъм — възрастният лекар, който живее на средата на склона към върха Блек Оук. Познаваш ли го?

— Зная го откакто се научих да говоря. Там ли ходиш всеки ден... Той ли те води на тези дълги разходки и изкачвания, които ти възстановиха здравето и силата? Бог да благослови стареца.

Точно тогава възрастният доктор се спусна бавно по пътя със своята стара разнебитена каруца. Аз му махнах с ръка и извиках, че ще бъда на разположение на другия ден по същото време. Той спря коня си и извика на Амарилис да отиде при него. Двамата разговаряха около пет минути, докато аз чаках. После старецът продължи по пътя си.

Когато се прибрахме в къщата, Амарилис измъкна една енциклопедия и започна да търси някаква дума.

— Докторът ми каза — обясни ми тя, — че повече не е необходимо да ходиш при него като пациент, но че ще се радва да те види по всяко време като приятел. После ми заръча да потърся името

си в енциклопедията и да ти кажа какво означава. Изглежда е наименование на цъфтящо растение, както и име на селска девойка в трудовете на Теокрит и Вергилий. Какво смяташ, че е имал предвид възрастният лекар?

— Вече със сигурност зная какво — отвърнах аз.

Дума към един брат, който може да е станал подвластен на неспокойната лейди Неврастения.

Формулата беше правилна. Макар и опипом, лекарите от оградените със стена градове бяха успели да разпознаят необходимия лек.

Тъй че за движението човек трябва да се обърне към добрия доктор Тейтъм на връх Блек Оук — поемете по пътя вдясно при методисткия дом за молитва в боровата гора.

Пълен отдих и движение.

Но какъв по-благотворен отдих от това да седиш с Амарилис в здрача и с шесто чувство да четеш безсловесната Теокритова идилия за синкавите планини, които, развели златен пряпорец, маршируват в строен ред към покоите на нощта?

[1] Остров с дължина 24 км срещу югоизточен Масачузетс, курорт, бел.пр. ↑

[2] Орех за повръщане — вид източноиндийско дърво с отровни плодове, чиито семена съдържат стрихнин, бел.пр. ↑

[3] Силна порода впрегатни коне, по името на Перше, област във Северна Франция, бел.пр. ↑

[4] Мярка за тежест = 28,3 г, бел.пр. ↑

[5] Едногодишно луковично градинско растение; име на овчарка от „Еклоги“ на Вергилий, бел.пр. ↑

[6] Мярка за повърхност = 4046 кв.м., бел.пр. ↑

[7] Сборник от правила и стандарти за лекарствени вещества и суровини, задължителни за всички, свързани с производството и пласмента на лекарства, бел.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.